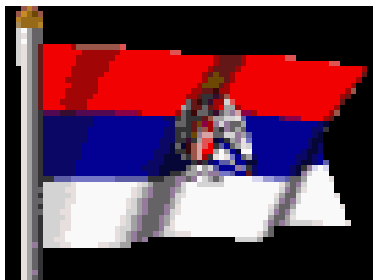

КО ЈЕ СРБИ И СРПСКОГА РОДА
А НЕ ДОШО НА БОЈ НА КОСОВО
НЕ ИМАО ОД СРЦА ПОРОДА
НИ МУШКОГА НИ ДЕВОЈАЧКОГА
ОД РУКЕ МУ НИШТА НЕ РОДИЛО
РУЈНО БИНОИИ ПШЕНИЦА БЕЛА
ГВОМ КАПО ДОК МУ ЈЕ КОЛЕНА

СТЕФАН ЛАЗАРЕВИЋ
STEFAN LAZAREVIĆ

/1377-1427/

НАТПИС НА КОСОВСКОМ СТУБУ

*Човече који српском земљом ступаш,
било да си дошљак или овдашњи,
ма ко да си и ма шта да си,
када дођеш на поље ово,
које се зове Косово,
по свему
ћеш угледати пуно костију мртвих,
те са њима и камену природу,
мене крстозначног и као стег,
видећеш како посред поља усправно
стојим.
Да не проминеш и не превидиш
као нешто залудно у ништавно,
но молим те, приђи и приближи се мени, о
љубими,
и размотри речи које ти преносим,
и из тога ћеш разумети због кога узрока
и како и зашто стојим ја овде,
јер истину ти говорим,
ништа мање од животога,
да ћу вам изнети у суштини све што се
збило.
Овде негда бејаше велики самодржац,
чудо земаљско и рига српски,
звани Лазар, кнез велики,
побожности непоколебими стуб,
доброразумља пучина и мудрости дубина,
огњени ум и заштитник странаца,
хранитељ гладних и миловање ништих,
скрбних миловање и утешитељ,
који воли све што хоће Христос,
коме иде сам по својој вољи
и са свима својима, безбројним мноштвом,
колико је под руком његовом.*

*Мужеви добри, мужеви храбри,
мужеви, ваистину, у речи и делу
који се блистају као звезде светле,
као земља цветовима шареним,
одевени златом и камењем драгим украшени,
многи коњи изабрани и златоседлани,
сведивни и красни коњаници њихови.
Свеплеменитих и славних
као какав добри пастир и заштитник,
мудро приводи духовне јагањце
да у Христу скончају
и приме мучења венац
и вишње славе учесници буду.
И тако сложено велико безбројно мноштво
скупа с добрим и великим господином,
добром душом и вером најтврђом,
као на красну дворану и многомирисну храну
на непријатеља се устремисе
и праву змију згазише
и умертвише дивљу звер и великог
противника
и неситога ада свеједца,
велим Амурата и сина његова,
аспидин и гујин пород,
штене лавово и василисково,
па са њима и не мало других.
О чудеса Божијих судбина,
ухваћен би храбри страдалац
безаконим агаренским рукама
и крај страдању добро сам прима
и мученик Христов постаје
велики кнез Лазар.
Не посече га нико други, о љубими,
до сама рука тога убице, сина Амуратова.
И све ово речено сврши се
лета 6897, индикта 12, месеца 15, у дан
уторак,
а час је био шести или седми,
не знам, Бог зна.
Превод: проф. Ђорђе Трифуновић*

СРБСКОМ РОДУ

1389. православна србска година беше 6897. година по старом србском календару. Он показиваше непрекидно постојање Србског народа на Косову и Метохији - у Србији - на Балкану најмање 5508 година пре Христосовог рођења и показује наше постојање ту барем 7509 година до сада, 1. јануара 2002. године, односно 7510. старе србске године.

Где год је Србкиње и Србина или од србског рода и порекла нека свест о тој србској непрекидности на Косову, Метохији, у Србији, на Балкану, постоји и нека се шири ова истина против исконструисаних лажима. Нека се са том свешћу што пре поврати у целости тај камен - споменик ако је истина да су га шиптарски терористи порушили у току неоправдивог НАТО уништавања Србије бомбама, касетним бомбама и уранијумом, лажима о Србима, демонизацијом Срба (што је савремени начин уништавања народа као унапређење османлијског и нацистичког поробљавања народа).

Нека се око тог споменика на Газиместану - на србској постојбини Косову и Метохији - окупи и шири Србски народ у миру, слободи, сталном напретку, поверењу међу собом и у пријатељству са добронамерним суседима.

Србкиње и Срби одани свом народу и својој Прадедовини